

Arrest

nr. 84 573 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. LECOMTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 oktober 2011 een asielaanvraag in België in.

1.2. Uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij eerder reeds asiel had gevraagd in Italië, Frankrijk en Zwitserland, hetgeen door verzoeker wordt bevestigd.

1.3. Ingevolge deze vaststelling wordt op 14 oktober 2011 een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Zwitserse instanties, die op 16 oktober 2011 instemmen met dit verzoek.

1.4. Daarop wordt de bestreden beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 69 781 van 9 november 2011.

2. Betreffende de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat verzoeker reeds werd overgedragen aan de Zwitserse instanties en hij dus geen belang meer heeft.

2.2. Het belang dat verzoeker heeft tegen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gaat niet verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk uithollen (RVS 13 december 2011, nr. 216.837). De exceptie moet dan ook worden verworpen.

3. Over de gegrondheid

3.1. Het eerste middel luidt in zijn eerste onderdeel als volgt :

“Middelen getrokken :

- Een middel van openbare orde wordt getrokken uit de onbevoegdheid van de auteur van de akte, van de schending van de artikels 33, 35 alinea 1, 104, 105, 108 en 159 van de Grondwet, uit de schending van de artikels 1, alinea 1, 2; 7 alinea, 1 en 82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de schending van de substantiële formaliteiten, en de schending van de artikels 1 en 22 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overschrijding of afwending van macht, van het principe van de onbeschikbaarheid van bevoegdheden;

- uit de schending van het artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het principe van de goede administratie ;

- uit de schending van het artikel 3 en 13 van het Europees verdrag van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, uit de schending van het artikel 23 van de grondwet, de schending van de artikels 9 bus en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 over de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de ondoelmatige en onvoldoende motivatie en, zodoende, de onwettelijkheid van de akte wat betreft de motieven, de fout in de motieven, de manifeste appreciatiefout en de schending van de algemene principes van een goede administratie, onder meer het principe van zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissing;

- uit de gecombineerde schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikels 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ; en van de artikels 3 en 20 van de (EG) Verordening nr 343/2003 van 18 februari 2003 van de Raad; dit alles gecombineerd met het principe van een goede administratie.

De verzoekende partij is van oordeel dat de middelen ernstig zijn.

- ONTWIKKELING VAN DE MIDDELEN

A. 1e MIDDEL onbevoegdheid van de auteur van de akte, van de schending van de artikels 33, 35 alinea 1, 104, 105, 108 en 159 van de Grondwet, uit de schending van de artikels 1, alinea 1, 2; 7 alinea, 1 en 82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de schending van de substantiële formaliteiten, en de schending van de artikels 1 en 22 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overschrijding of afwending van macht, van het principe van de onbeschikbaarheid van bevoegdheden;

1e tak:

De bestreden beslissing maakt het voorwerp uit van een delegatie van macht aangezien het formulier dit ze bevat de handtekening bevat in de volgende bewoordingen « De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ».

Deze duidelijke delegatie (aangezien de term « gedelegeerde » niet Formeel wordt gebruikt) moet beantwoorden aan alle voorwaarden afgeleid uit het principe van de onbeschikbaarheid van de bevoegdheden.

Bij ontstentenis, zijn alle handelingen gesteld door de lagere overheid allen getroffen door een gebrek van onbevoegdheid.

Ter herinnering, zijn de voorwaarden van het delegeren van macht onder meer :

D. Een uitdrukkelijke toestemming door een tekst die deze delegatie van bevoegdheid toelaat.

DI. Een delegatie die tegen derden tegenstelbaar wordt gemaakt door de formaliteiten van publicatie.

Het artikel 33 van de Grondwet stelt « Alle machten gaan uit van de Natie. Zij worden uitgeoefend op de wijze hij de Grondwet bepaald ».

Het zijn vervolgens de organen aangeduid in de Grondwet die deze machten uitoefenen overeenkomstig de wet. Deze organen beschikken over een macht tot delegatie door de Grondwet.

« Het is niet verboden aan de autoriteit afgevaardigd door de natie om secundaire autoriteiten vast te leggen belast met het handelen onder haar controle die de detailmaatregelen treffen onder voorbehoud van haar uitdrukkelijk of stilzwijgende toestemming : dat deze opdracht, precair en altijd herroepbaar, toevertrouwd aan agenten, geen enkele vervreemding of overdracht van macht inhoudt. »'.

Ieder toevertrouwen door de wet van een bepaalde bevoegdheid verleent een functie intuitu personae waarover de titularis niet naar goeddunken kan beschikken.

Het Hof van Cassatie heeft de delegatie van bevoegdheid toegelaten maar het heeft deze gepaard laten gaan met bepaalde voorwaarden tot geldigheid waaronder onder meer het kit dat « zij moet worden uitgeoefend onder de controle van de overheid die delegeert. zij moet een recht op toezicht behouden over de manier waarop de delegatie wordt uitgeoefend. De Belgische rechtsleer en rechtspraak laten noch de alternatieve uitoefening, noch de aan de bevoegdheid concurrerende uitoefening toe : enkel de overheid aan wie de bevoegdheid werd gedelegeerd kan de handelingen in kwestie verrichten zolang de delegatie haar niet werd afgenomen2. »

In casu, is de handtekening van de administratieve akte een gescande handtekening, -daarenboven nauwelijks leesbaar:

« Vandebroe ?, Attaché, (gescande handtekening) »

Het is dus een beeldfile die is geplaatst in liet model van een elektronische file en die vervolgens wordt afgedrukt op het papier dat de beslissing bevat die aan de betrokkene zal worden betekend...

Indien de gescande handtekening kan worden beschouwd als een "elektronische handtekening", heeft zij nochtans niet de kwaliteiten van een klassieke elektronische handtekening waarvan de authenticiteit kan worden gegarandeerd door de certificatieautoriteiten in het kader van de elektronische uitwisselingen met een juridische implicatie en de context van de wet van 9/7/2001 [13.S. 29/9/2001] houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridische kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, die de bepalingen overzet van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europese Parlement en van de Raad van 13 december 1999 over een communautair kader voor de elektronische handtekeningen.

Niets garandeert in casu de authenticiteit van de identiteit van de gedelegeerde, noch zijn goedkeuring en nog minder de integriteit van de informatie in de beslissing aangezien het mogelijk is dat De Heer/Madame Vandebroe deze gescande handtekening heeft gegeven voor een totaal andere beslissing of niet een andere bedoeling en dat een ambtenaar die niet beschikt over de vereiste bevoegdheid of zelfs een quidam deze gepreformateerde handtekening heeft geplaatst.

Inderdaad, « De functies van de handtekening zijn, traditioneel, dubbel. Zij laat toe om enerzijds de identiteit van de auteur te bepalen en anderzijds, de goedkeuring van de ondertekenaar over de inhoud van de akte of het bericht. Daarenboven, is er eveneens een derde functie toegekend aan de handtekening die voortvloeit uit het papier als support van de handtekening : de combinatie van deze twee elementen verzekert de integriteit van de informatie die het document bevat. Ieder procedé dat deze functies vervult moet dus bijgevolg toegang kunnen hebben tot het statuut van handtekening.

Eender welke ambtenaar zou deze beeldfile kunnen gebruiken zonder houder te zijn noch van een delegatie van bevoegdheid, noch van een delegatie van handtekening.

Doch, er kan geen delegatie van bevoegdheid zijn zonder tekst. En anderzijds, een delegatie van handtekening verplicht om de akte in kwestie persoonlijk te tekenen, met zijn eigen handtekening, en niet met de handtekening van iemand anders, zoniet is deze delegatie er geen.

Tenslotte, bevat het document de stempel van het Ministerie niet, hetgeen zijn geloofwaardigheid nog meer beveelt.

En zelfs indien alle ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid zouden hebben om eender welke akte van dit type te tekenen, moet het ondertekenen van een akte die een vrijheidsberoving inhoudt en een verwijdering (een zeer ernstige en belangrijke maatregel die de fundamentele rechten van een persoon raakt - namelijk zijn bewegingsvrijheid) moet:

- *niet dubbelzinnig zijn*
- *de identiteit van de auteur ervan mag geen enkele dubbelzinnigheid laten bestaan, zowel voor de wettelijke controle als voor de verantwoordelijkheid die eruit voortvloeit in hoofde van de auteur van de akte.*
- *aan de burgers en meer bepaald aan deze clic het voorwerp uitmaken van een maatregel tot administratieve opsluiting, toelaten zich te verzekeren van de duurzaamheid van de mogelijke controle van de overheid die delegeert en dit op grond van het artikel 33 van de voornoemde Grondwet en de rechtspraak van het Hof van Cassatie.*

Er moet worden vastgesteld dat de vorm van de akte niet toelaat aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bevoegdheid van de auteur ervan na te gaan en zich ervan te verzekeren.

Het gaat dus om een duistere akte die helemaal niet wordt omringd door garanties van authenticiteit die zouden toelaten de regelmatigheid van de opsluiting te waarborgen, of nog na te gaan dat deze wel degelijk verloopt volgens de wettelijke bepalingen in de zin van het artikel 5 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens.

Raad van State, 13 februari 2009

« De handtekening van een administratieve akte die juridische gevolgen kan hebben is een element waarvan het bestaan zelf van de akte afhangt. Bij gebrek aan handtekening en identificatie van de auteur is de akte zelf als dusdanig onbestaande. Dit geldt nog meer dat de auteur van de akte zelfs niet de moeite heeft genomen om het adequate vakje aan te kruisen dat aan de vreemdeling toelaat om de redenen te kennen van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend. Deze is dus niet tegenstelbaar tegen zijn bestemming. Om reden van juridische veiligheid, moet deze dus worden vernietigd.

Bijgevolg, aangezien de beslissing geen enkele waarborg biedt van authenticiteit en dat de handtekening ontbreekt, is de administratieve akte nietig.»

3.2. In de nota wordt geen verweer gevoerd ten opzichte van dit middelonderdeel.

3.3. Verzoeker voert onder meer aan dat uit niets de authenticiteit van de identiteit van de gedelegeerde, noch zijn goedkeuring en nog minder de integriteit van de informatie in de beslissing kan afgeleid worden, aangezien het mogelijk is dat de ondertekenaar deze gescande handtekening heeft gegeven voor een totaal andere beslissing of met een andere bedoeling en dat een ambtenaar die niet beschikt over de vereiste bevoegdheid of zelfs een quidam deze gepreformateerde handtekening heeft geplaatst.

3.4. De bestreden beslissing vermeldt: *“De Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid [K.D.] Attaché”*.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit te gaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5).

Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001

kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., *"The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries"*, waarin in de rubriek "Recommendations" (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: *"Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector."* (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf))

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaat met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *"gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie."*

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *"De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen."* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *"Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...)"* (G. Somers en J. Dumortier, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- *"Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip "elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening*

opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);

- “Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.” (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: “Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- “Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.” (P. Van Eecke, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.” (R. De Corte, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: “de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.” (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of - niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of - niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgegeven certificaat, of - zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *“Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*

- *“De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantie in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*

- *“Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).*

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, in Computerrecht 2001/4, p.187).

3.5. Hierboven werd reeds gesteld dat in de nota geen verweer wordt gevoerd met betrekking tot verzoekers grief dat niets de authenticiteit van de identiteit van de gedelegeerde, noch zijn goedkeuring en nog minder de integriteit van de informatie in de beslissing aangezien het mogelijk is dat de ondertekenaar deze gescande handtekening heeft gegeven voor een totaal andere beslissing of met een andere bedoeling en dat een ambtenaar die niet beschikt over de vereiste bevoegdheid of zelfs een quidam deze gepreformateerde handtekening heeft geplaatst. Evenwel dient te worden benadrukt, zoals hierboven werd gedaan, dat diegene die zich beroept op een elektronisch ondertekend document, de rechter in geval van betwisting moet overtuigen van de bewijswaarde ervan. Nu noch uit de nota noch uit de stukken van het administratief dossier enige informatie kan worden afgeleid met betrekking tot de bewijswaarde van de elektronische handtekening, en dan in het bijzonder in het licht van de hiervoor vermelde grief, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

3.6. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 oktober 2011, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS